

XVII.

У Бойковски често обикаляше — особно когато той бѣше вѣнъ по работа — едно младо момче, наскоро долетѣло по желѣзницата изъ Европа — съ златни очила, засукани черни мустачки, малко остро брадле, ганти — българското слънце не бѣ още видѣло ржцѣтъ му — бастунъ, лакирани обуца и висока капела — напрѣмѣнено, лѣснато, извадено сѣкашъ изъ кутия. То минуваше и заминуваше бързо край стареца, разсѣяно тананикаше или свирѣше съ уста остали въ паметта му нѣкакви арии изъ разни опери и оперетки, които бѣ слушалъ много често отъ нему познати пѣвици — негови любовници. Понѣкога се спираше, изгледваше внимателно дѣда Генка. Понѣкога пѣкъ го запитваше иронично:

— Какъ си, дѣдо!... откъдѣ си?

И дѣдо Генко го изгледваше, но съ почтено внимание, и отговаряше смиреномѣдрено:

— Добрѣ съмъ, синко!... Отдалечъ съмъ, отдалечъ! До наше село трѣбва да има десетъ конака пѣтъ, ама сега съ желѣзницата лесно се върви!... Послѣ като се вторачваше въ момчето, добавяше въ себе: Чурукъ свѣтъ настана!... Вчерашни дѣца, а похабени въ очитѣ!

Този момъкъ бѣше много далечна роднина на г-жа Бойковска — което и даде поводъ на запознаването. Обаче, тя го прѣпоръчи мѣжу си за нейнъ пръвъ братовчедъ. Колкото и да бѣше разгнѣвена, винаги тя го посрѣщаше още отъ вратията весела засмѣна до нѣмай кждѣ. По цѣли часове прѣзъ деня тѣ насамѣ прѣкарваха въ разговоръ и смѣхъ, който понѣкога се издигаше до висока нота. Той разправяше краснорѣчиво и съ увлѣчене за хубавия животъ въ просвѣтена Европа, за опери, концерти, балове, балети и за плѣнителни балерини, музика, разходки, серенади, любовни срѣщи, пълни съ въздишки, кореспонденции; посвети ѝ нѣкои тайни, чете ѝ нѣкой негови писма, понѣкога изпѣваше нѣщо или всрѣдъ стаята тансуваше, а Бойковска, прѣнесена, слушаше съ умиление и съ съзлзи на очи. Кой